

Οἱ δὲ Καθηγηταὶ — δι' οὓς πᾶς πρόλογος περιττός — εἶναι οἱ ἐξῆς: E. Boutmy, Levasseur, De Molinari, ἀκαδημαϊκός, Lyon-Caen, Renault, Pigeonneau καθηγηταὶ τοῦ Πανεπιστημίου, Levasseur de Precourt, Gabriel A'lix καὶ De Leblay δεινός τοῦ Διοικητικοῦ δικαίου νομοδιδάσκαλος, Alex. Ribot, F. Charmes μέλη τοῦ Κοινοβουλίου καὶ πλείστοι ἄλλοι τῶν ὁποίων παραλείπομεν τὰ ὀνόματα διὰ τὸ ὅλιγον τοῦ χώρου.

Ὁ Γενικός Γραμματεὺς τῆς Σχολῆς κύριος E. Guérin καὶ ὁ Βιβλιοθηκᾶριος κ. L. Poin-sard συμπληροῦσι τὸν κατάλογον τοῦτον τοῦ προσωπικοῦ.

Αἱ κατὰ τὰ δέκα καὶ τρία ἔτη πρόοδοι τῆς Σχολῆς ὑπερέβησαν ὅλων τὰς ἐλπίδας. Θεωροῦμεν ματαιοπονίαν νὰ ἐπιμεινωμεν εἰς τὸ ζήτημα τοῦτο· σημειοῦμεν μόνον ὅτι ἐκ τῶν πολλῶν ἐξεληθόντων καὶ διαγωνισθέντων κατόπιν διὰ τὰς θέσεις δι' ἧς ἡ Σχολὴ προπαρασκευάζει, ἅπαντες ἐπέτυχον μεταξύ τῶν πρώτων καὶ διωρίσθησαν εἰς δημοσίας θέσεις, τοῦτο δ' ἐξηγεῖ τὴν καταπληκτικὴν τῆς Σχολῆς φήμην, ἣν ἀναγνωρίζοντα τὰ γείτονα κράτη — Γερμανία, Ἰταλία καὶ Βέλγιον — ιδρύουσι μετ' οὐ πολὺ παρομοίας Σχολὰς ἐπὶ τῶν αὐτῶν τῆς ἐν Παρισίοις Σχολῆς βάσεων.

Οὐδεμίᾳ ἀμφιβολίᾳ ὅτι τοιούτου εἶδους ἀνώτατα ἐκπαιδευτήρια ἰδρυθήσονται εἰς ἅπαντα τὰ πεπολιτισμένα κράτη πρὸς μύρωσιν δημοσίων λειτουργῶν, ἄνευ τῶν ὁποίων οὐδέποτε ἔθνος τι δύναται νὰ προκοψῇ.

Παρίσι 16 Ἰανουαρίου 1884

N. Γ. ΜΑΝΤΖΑΒΙΝΟΣ.

Η ΝΗΣΟΣ ΕΛΕΝΗ.

Ἡ περιώνυμος νῆσος Ἐλένη ἢ τὰ νῦν Μακρόνησος, Μακρονήσι, ἢ Μάκρη καλουμένη ὡς ἐκ τοῦ σχήματος, ὅπερ ἡ φύσις, ἢ ὁ χρόνος ἔδωκεν αὐτῇ, ἢ χθοναλὴ (1) αὕτη καὶ ἐπιμήκης, πετρώδης ὡς τὸ πλείστον, νῆσος ἔσχε τὸ ἀρχαῖον αὐτῆς ὄνομα ἐκ τῆς παραδόσεως, ὅτι ἐνταῦθα ἡ Ἐλένη τοῦ Μενελάου ἀπέβη ἦτοι κατὰ τὴν ἐκ Σπάρτης ἀπαγωγῆν, ἣ κατὰ τὴν ἐκ Τροίας ἐπάνοδον. Τὴν δ' ἐπωνυμίαν Μακρὴς ἔλαβε διὰ τὸ σχῆμα αὐτῆς. Ὁ Στράβων ταύτην φαίνεται, ὅτι ἐννοεῖ μνημονεύων τὸν ὁμηρικὸν στίχον ἐν Ἰλιάδ. Γ. 445.

νῆσῳ δὲ ἐν Κρανῆν κτλ.

Ἐντεῦθεν δῆλον, ὅτι ὠνομάσθη Ἐλένη ἡ νῆσος, ἐπειδὴ ὁ Πάρις φεύγων ἐκ Λακεδαιμό-

νος προσωμίσθη αὐτόθι μετὰ τῆς Ἐλένης. Τῆς αὐτῆς γνώμης ἔχονται καὶ ὁ Εὐριπίδης (Ἐλέν. σ. 1672-1675).

μη Πάρις γήμείε σε,
προσὸν παρ' ἀκτῆ τεταμένη νῆσον λέγω,
Ἐλένη τὸ λοιπὸν ἐν βροτῶσι κεκλήσεται
ἐπεὶ κλοπᾶς σᾶς ἐκ δόμων ἐδέξατο.

Στέφανος ὁ Βυζάντιος «Ἐλένη νῆσος Ἀττικῆς» Ἐκαταῖος Εὐρώπη «ἐκεῖ ἀποθῆναι φασὶ τὴν Ἐλένην μετὰ τὴν ἄλωσιν Ἰλίου. Ἐκαλεῖτο δὲ Μακρὴς διὰ τὸ μῆκος» καὶ ὁ Πουπώνιος Μέλας (II, 7, 10) καὶ ἄλλοι συγγραφεῖς. Τούναντίον δέ τινες, εἰς οὓς συγκαταλέγεται καὶ ὁ Παυσανίας, ἐννοοῦσι τὴν νῆσον τὴν ἐν τῷ Λακωνικῷ κόλπῳ τὴν κατέναντι τοῦ Γυθείου Κρανῆν νῆσον, εἰς ἣν ὁ Πάρις ἐκ τῆς Λακεδαιμόνος φεύγων πρῶτον ἤγαγε τὴν Ἐλένην. Εἰς δὲ τὴν πετρώδη τὴν πρὸ τῆς Ἀττικῆς κειμένην νῆσον ἐπέβη ἡ Ἐλένη μετὰ τὴν ἄλωσιν τοῦ Ἰλίου ἐπιστρέφουσα, καὶ ἐκ τούτου ἐπωνομάσθη. Οὕτως ὁ Παυσανίας. Ἡ δὲ τῆς Ἀττικῆς Κρανῆν ἦτο ἐπὶ Στράβωνος ἀκατοίκητος, κατὰ δὲ τὸν Ἀρτεμίδωρον «πρόκειται δὲ τῆς παραλίας ταύτης πρὸ μὲν τοῦ Θορικοῦ καὶ τοῦ Σουνίου νῆσος Ἐλένη, τραχεῖα καὶ ἔρημος, παραμῆκης ὅσον ἐξήκοντα σταδίους τὸ μῆκος, ἀπὸ ταύτης γὰρ, φησιν, αἱ καλούμεναι Κυκλάδες εἰσιν ὀνομάζονται δὲ Κέω τὴν ἐγγυτάτην τῇ Ἐλένῃ καὶ μετὰ ταύτην Κύθον καὶ Σέριφον καὶ Μῆλον καὶ Σίφον κ. ἔ.». Ὁ δ' ἐνωρίς καὶ ἐπὶ ζῆμια τῆς ἐπιστήμης ἀρπαγῆς Βουρσιανός ἀποφαίνεται ἐν τῷ ἰδίῳ φιλοπονήματι Geographie von Griechenland (I. B. p. 356) «ὅτι καὶ ἐν τῇ ἀρχαιότητι καὶ νῦν δὲν κατωκεῖτο διαρκῶς, ἀλλὰ μόνον ἐν θέρει ὑπὸ ποιμένων μετὰ τῶν ποιμνῶν αὐτῶν, ὑπὲρ ὧν καὶ πολλαχοῦ τῆς νήσου ἀνωρύθησαν πηγαὶ ὑδάτων». Πλὴν ἀλλ' ὅμως πρὸς τὴν ἐποψίν ταύτην τοῦ Βουρσιανοῦ καὶ ἄλλων πρὸ αὐτοῦ διαφωνοῦμεν τέλος καὶ δὴ διίσχυρίζομεθα, ὅτι ἡ νῆσος Ἐλένη ἢ κειμένη μετὰ τῆς ἀττικῆς παραλίας καὶ τῆς καταντικρῆς νήσου Κέω καὶ ἐκτεινομένη παραλλήλως τῆς ἀνατολικῆς ἀκτῆς τοῦ Θορικοῦ (Γαϊδουρόμανδρας) μέχρι τοῦ Σουνίου καὶ ἔχουσα περίμετρον περὶ τὰ 20 μίλια κατωκεῖτο διὰ τοὺς ἐξῆς λόγους: α) διότι καταδεικνύνται ἐτι καὶ νῦν ἐρείπια ἑπτὰ ἀρχαίων χωρίων ἐπὶ τῇ ἀκτῇ τῆς βορειοδυτικῆς πλευρᾶς, μάλιστα δ' ἐπὶ τῶν λειψάνων ἐνὸς τῶν χωρίων αὐτῶν εἰσιν ὀρατὰ ἰκανὰ κρηπιδώματα ὑπερμεγέθους γιγαντιαίου κτιρίου, ἔχοντος σχῆμα τετράγωνον καὶ παρ' αὐτῷ συντρίμματα μαρμαροῦ λευκοῦ. Ἄλλὰ τὰ πλείστα τῶν ἐρειπίων αὐτῶν, ὡς εἰκός, καλύπτονται ὑπὸ χωμάτων. Κατὰ τὴν ἡμετέραν εἰκοτολογίαν ἐκεῖ που ἔκειτο νὰς ἀρχαῖος (ὡς τῆς Ἀρτέμιδος), ἐφ' οὗ τοῖς ἐρείπιοις

(1) Ἄτε τοῦ ὑψηλοτάτου αὐτῆς χωρίου ὑψουμένου 281 μέτρα ὑπὲρ τὴν ἐπιφάνειαν τῆς θαλάσσης.

ἐκτίσθη ναῖσκος τιμώμενος ὑπὸ τὸ ὄνομα τοῦ ἀγίου Γεωργίου. Ἐντὸς δὲ τοῦ μικροῦ αὐτοῦ ναοῦ κεῖνται δύο σκληροὶ λίθοι ἔχοντες ἀρχαίας γλυφάς, σώζονται δὲ καὶ τινα ὑπολείμματα κίωνων μαρμαρέου β') διότι πάλιν ἐπὶ ἄλλου λόφου ἀρχαίου ἐπ' ἴσης χωρίου, ὅπου ἀνωκοδομήθη καὶ τῆς Θεοτόκου, ἀνευρέθησαν θεμέλια ἀρχαίου οἰκοδομήματος γ') διότι ἐκ τῶν περισωθέντων τοίχων τῶν οἰκοδομῶν, ἐκ τοῦ ῥυθμοῦ τῆς τέχνης καὶ ἐκ πολλῶν πηλίνων ἀγγείων ἀσφαλῶς ὅσον συναίγεται, ὅτι ἡ περὶ ἧς ὁ λόγος νῆσος ἦτο κατωκνημένη πολλοὺς αἰῶνας πρὸ Χριστοῦ καὶ μετὰ Χριστόν. Σημειωτέον δ' ὅτι ἐν τισὶ τῶν ἐπιθλασσίων ἀρχαίων χωρίων καὶ εἰς τὰς τρικυμίας ἐκτεθειμέναι οἰκίαι, καὶ ὑπὸ χωμάτων κεκαλυμμέναι καὶ ἠρειπωμέναι καταστροφόνται, ὅπερ οὐδὲ τὸ παράπαν θαυμαστόν, ἀπ' οὗ πρῶτον ὁ χρόνος κατέσπυρξε τοὺς ἔμπροσθεν βράχους καὶ συμπέσυσεν εἰς τὴν θάλασσαν. Ὁ ρος ἡ νῆσος οὐδὲ ν' ἔχει, ἡ λόφους τινὰς καὶ δειράδα (ἡ ῥάχιν) ἀπ' ἀρκτου πρὸς μεσημβρίαν, ἧτις δίκην ῥάχως μεγάλου ἰχθύος ἔτεκε τῆς ὅλης νήσου προσομοίας πρὸς μέγαν ἰχθὺν κατὰ τὸ μέσον ἀποκλίνει εἰς δύο πλευρὰς βορειοδυτικὴν καὶ ἀνατολικομεσημβρινήν. Ἡ δ' ὑψηλότερα τοποθεσία τῆς νήσου καλεῖται Τροπητὰ, διότι ἐκεῖ ὑπάρχει βράχος, οὗ ἐντὸς θόλος φυσικὴ διαπερῶσα τὸν βράχον ἐξ ἀνατολῶν ἐπὶ δυσμᾶς. Ἡ θέσις αὕτη εὐλόγως δύναται νὰ ὀνομασθῆ κατ' ὀπτρον χωρίον ἐπειδὴ αὐτόθεν ὄρωνται ἅπαντα ἡ ἀττικὴ ἀκτὴ, οἱ λιμένες καὶ ὄρμοι, ἡ Σουναὶ ἄκρα μέχρι τοῦ Μαρθῶνος καὶ τινὰ ὄρη τῆς Ἀττικῆς, πεδία καὶ δάση, πρὸς τούτοις μέρος τῆς Εὐβοίας καὶ τινες τῶν Κυκλάδων νήσων. Ἀπὸ δὲ τῆς ἀττικῆς ἀκτῆς χωρίζεται ἡ νήσις Ἐλένη διὰ πορθμοῦ 3 μιλίων, ὅστις ἔχει ἰκανὸν βάθος καὶ εἰς τὸν πλοῦν μεγάλων σκαφῶν. Ἐντὸς ὅμως τοῦ πορθμοῦ τούτου κεῖνται δύο ὑφαλοὶ ἐπὶ τῇ βορειοδυτικῇ παραλίᾳ τῆς νήσου. Ἰστέον, ὅτι πᾶσα ἡ ἐπιφάνεια τῆς νήσου μὴ συμπερικλυβνομένης, ὡς εἰκός, τῆς ῥάχως εἶναι ὡς τὸ πλεῖστον ὁμαλὴ καὶ ἔχει γεωγραφησίμους γαίας πρὸς εὐφορίαν μάλιστα τῶν δημητριακῶν καρπῶν παρεκτός τούτου τὸ ἔδαφος εἶναι προσφὲς εἰς δεινροφυτεῖαν καὶ ἀμπελοφυτεῖαν. Ὑπάρχουσι δὲ καὶ δρυμοὶ συνιστάμενοι εἰς ἀγριελιαίς, σχίνους καὶ διαφόρους ἄλλους θάμνους. Φύεται δὲ καὶ βοτάνη, ἡ γνωστὴ ὑπὸ τὴν ἐπωνυμίαν ἐλαφόχορτον καὶ ἐλαφόσκορδον (*Cynura erecta*) πιθανῶς τὸ ἀπόκυνον τοῦ Διοσκοριδίου κατὰ τὸν ἐπαίοντα περὶ τῶν τοιούτων κ. Χελδράιχ, καὶ χλόη εἰς φορβὴν πάντων τῶν ἐπὶ τῆς νήσου κτηνῶν.—Ἰδὲ τὸν πηγάδι ὑπάρχουσιν ἐνια-

χοῦ πρὸς χρῆσιν τῶν αὐτοῦ ἐνδιαιωμένων ποιμένων καὶ τῶν κτηνῶν. Αἱ δ' εἰς χρῆσιν αὐταῖ πηγάδι εἶναι καὶ ἐξῆς. Βαγλιές, Ἄγριλιοῦ, Ἄσκέλες, Μυλοποτάμου, Ἄλυροπηγάδου καὶ τοῦ Μαυριᾶ τοῦ Πηγάδι.—Λιμένος μὲν στερεῖται ἡ νῆσος, ἔχει δ' ὄρμους, ὧν ὁ ἀσφαλέστερος κεῖται ἐπὶ τῇ ἀνατολικομεσημβρινῇ πλευρᾷ ἐπονομαζόμενος Γερολιμνιόνης. Ἐπὶ δὲ τῆς αὐτῆς πλευρᾶς κεῖνται καὶ ὁ τοῦ Μαυριᾶ καὶ Ἀλυροπηγάδου καὶ ἐπὶ τῇ δυσμικῇ πλευρᾷ τοῦ μεσημβρινοῦ ἀκρωτηρίου ὁ καλούμενος Ἄγχιλιότρος. Μνημονεύτεον, ὅτι ἐν μέσῳ τῶν ὄρμων Γερολιμνίου καὶ Μαυριᾶ παρὰ τοὺς βράχους τοῦ ἀγιάλου, ὅπου συγκρούονται τὰ κύματα, καὶ κάτωθεν τῆς θέσεως Καταξυλιᾶς ὑπάρχει φυσικὸν σπήλαιον σταλακτικῶν ποικιλοσχημῶν, λευκῶν καθαρῶν καὶ λαμπρῶν καὶ ὑπὸ πᾶσαν ἐποψιν λόγου ἀξίων. Κατ' ἐξοχὴν δὲ θέας ἀξιοὶ εἶσιν οἱ ἐν τῷ σπηλαίῳ αὐτῷ ἐκ σταλακτικῶν κατασκευασμένοι δύο κίονες, ὧν αἱ ἄκρα καθορῶνται ἔτι καὶ νῦν ἐν τῷ σπηλαίῳ ἄνωθεν καὶ κάτωθεν, διότι ἀλίεις μὴ δυναθέντες νάρπασωσιν ἀμφοτέρους συνέτριψαν καὶ μετεκόμισαν τὰ στερεώτερα τεμάχια. Τοῦ σπηλαίου τούτου ἡ ἔκτασις ἰσοῦται πρὸς τὸ μέγεθος εὐρυχώρου δωματίου οἰκίας.

Περὶ τῶν ἐν τῷ νήσῳ κτηνῶν. Τὰ μάλιστα ἀξίον περιεργείας συμβαίνει ἐπὶ τῶν ἀρσενικῶν προβάτων, ἅτινα ἦτοι ἐκ τοῦ χορτοῦ, ἢ ἐκ τοῦ ὕδατος καθίστανται ἄγρια, ἐν ᾧ τὰ λοιπὰ τῶν ζῶων, ἦγουν βόες, ἵπποι, ὄνοι, χοῖροι καὶ αἰγες εἰς οὐδεμίαν βλάβην ὑποκείμενοι πολλαπλασιάζουσι τὸ γένος. Σημειωτέον, ὅτι εἰς τὴν νῆσον ταύτην ἐνσκήπτει νόσος προσβάλλουσα τὰ πρόβατα, ἧς ἡ κίτις οὕτω ἠκριβώθη. Τὸ πρόβατον δὴλα δὴ ἔμα προσβλήθη ἐπὶ τῆς νόσου κατέχεται ὑπὸ κεραλαγγίας καὶ εἶτα ἀναισθητοῦν ἀποθνήσκει ὑπὸ τῆς κυλινθήσεως, ἢ τῆς πείνης.—Θηρίων οὐδὲν ὑπάρχει ἐν τῇ νήσῳ, ἢ μὲν ἀνάριθμοι, ὧν ἕνεκα ἐξαναγκάζονται οἱ ποιμένες νὰ κτίζωσι δοχεῖα (τυρότρουπες) πρὸς ἀποταμίευσιν ἐν αὐτοῖς τοῦ τυροῦ καὶ τῶν ἄλλων τροφίμων. Κατασκευάζουσι δὲ αὐτὰ ὧδε: εὐρίσκουσιν ἐπὶ βράχου σπήλαιον ἀκέραιον ἐσωτερικῶς, καὶ ἐξῶθεν κτίζουσι τοῖχον μετὰ σχιστῶν πετρῶν, προσκαρμύζοντες αὐτὰς οὕτως, ὥστε οὐδὲ μύια ἠμποροῦν εἰσεδύσειν, ἔπειτα ἀφίνουσιν ἀπὴν ἄπως δι' αὐτῆς εἰσέρχονται οἱ ἄνθρωποι, καὶ ταύτην ἐπιτηδεύειν ἐμφράττουσι διὰ πέτρας, ὥστε εὐρίσκονται ἐν ἀσφαλείᾳ πάντα τὰ ἐν αὐτοῖς τρόφιμα. Ἡ δὲ κατασκευὴ γίνεται τοιαύτη, ὥστε τῷ κατέναντι ὄρωντι τὰ δοχεῖα αὐτὰ φάνονται ὡς βράχοι.—Οἰκογένεια μὲν δὲν ἐνδιατρίβουσιν ἐν τῇ νήσῳ,

ἀλλὰ μόνον ποιμένες, οἵτινες βόσκοντες τὰ ἐ-
αυτῶν κτήνη κατοικοῦσιν ἐν σπηλαίοις καὶ ἐν
ἀγροτικοῖς οἰκίσκοις.

Περαιόντες τὴν παροῦσαν περιγραφὴν προσ-
τιθέμεθα, ὅτι ἐνταῦθα εὐδοκιμεῖ μάλιστα ἡ με-
λίσσοκομία διὰ τὴν ἀφθονίαν τῶν ἀνθέων
τῶν θάμνων θύμου, θύμβρας, κουνούκλας (*)
ἐρείκης, ἔτι δὲ καὶ τῶν ἀνθέων τῶν ἀγριελαιῶν
καὶ διὰ τὴν παντελῆ ἔλλειψιν τῶν καταστρε-
πτικῶν τῶν μελισσῶν σφηκῶν.

Τοσαῦτα ἐξ αὐτοψίας περὶ τῆς ἀρχαίας καὶ
νῦν καταστάσεως τῆς νήσου Ἑλλάδος, τὰ νῦν
Μακρονήσου, ἐν ἧ οἱ διαμένοντες ποιμένες Κεῖ-
οι ἀπολαύουσιν ἄκρας ὑγείας διὰ τὸ εὐκράδες
κλίμα, καὶ ὅπου ἠδύναντο ἀνέτως νὰ διατρί-
βωσι δισχιλίοι ἔνοικοι ἀσχολούμενοι εἰς τὴν
γεωργίαν, ἀμπελοφυτεῖαν καὶ δενδροφυτεῖαν.

* Ἐν Λευκάδι κατὰ Ἰανουάριον 1884.

N. ΠΕΤΡΗΣ

ΑΛΗΘΗΣ ΜΕΤΡΙΟΦΡΟΣΥΝΗ

Ὁ Φραγκλῖνος ὑπῆρξεν, ὡς γνωστόν, ὁ
ἐφευρέτης τοῦ ἀλεξικεραυνίου, καὶ εἰς τῶν
ἐνδοξότατα ἀγωνισθέντων ὑπὲρ τῆς ἀπελευ-
θερώσεως τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν ἀπὸ τῆς
ἐξουσίας τῆς Ἀγγλίας. Ὁ διάσημος Γάλλος
Turgot θέλων νὰ ἐγκωμιάσῃ τὸν μέγαν Ἀ-
μερικανὸν ἐπὶ τούτοις ἐποίησε τὸν ἐπόμενον
λατινικὸν στίχον ἵνα γραφῆ ὑπὸ τὴν προ-
τομήν του:

Eripuit coelo fulmen sceptrumque tyrannis

τουτέστιν

Ἀφῆρασεν ἀπὸ τοῦ οὐρανοῦ τὸν κεραυνὸν, τὸ σκῆπ-
τρον ἀπὸ τῶν τυράννων.

Τὸν στίχον τοῦτον ὁ Turgot ἐποίησε κατ'
ἀπομίμησιν ἄλλου λατινικοῦ στίχου τοῦ καρδι-
ναλίου Πολιναῖκ, ἀλλ' ὅπως δῆποτε οἱ πάντες
ἐπεκρότησαν αὐτὸν ὡς λίαν πρωτότυπον καὶ
ἐκφραστικώτατον. Ὁ Φραγκλῖνος μόνος τὸν
ἐπέκρινε. Ἡ αὐστηρὰ αὐτοῦ λογικὴ δὲν ἠνεί-
χετο οὐδὲν ἀπαῖδον πρὸς αὐτήν, οὔτε τοὺς ἐ-
παίνους αὐτοῦ τοὺς ὁποίους τῷ ἀπήθυσεν.
Πρὶν ἢ ἀποδεχθῆ ἀνέτεμνεν αὐτοὺς μετὰ τῆς
συνήθους αὐτῷ λεπτολογίας. Τὸν λατινικὸν
στίχον τοῦ Turgot ὁ ποιητὴς Félix Nogaret
ἠθέλησε νὰ μεταφέρῃ εἰς γαλλικὴν γλῶσσαν,
μεταφράσας δ' αὐτὸν οὕτω.

Il ôte au ciel la foudre et le sceptre au tyrans,
ἀπέστειλεν ἀμέσως εἰς τὸν Φραγκλῖνον τὴν
μετάφρασιν μετὰ τριῶν σελίδων ἐγκωμιαστι-
κῶν σχολίων. Εἰς ταῦτα ἔλαβε παρὰ τοῦ
Φραγκλῖνου τὴν ἐξῆς ἀπάντησιν:

»Κύριε,

»Ἐλαβον τὴν ἐπιστολήν, ἐν ἧ ἀφοῦ με

(*) Κο υ ν ο ὄ κ λ α, διάφορα εἶδη Κιστοῦ κατὰ Θεό-
φραστον.

κατκλύζετε μὲ χεῖμαρρον ὄλον φιλοφρονη-
μάτων ἐμποιοῦντων μοι ὀδυνηρὰν αἰσθησιν,
διότι οὐδαμῶς δύναμαι νὰ φαντασθῶ ὅτι ἐγε-
νόμην ποτὲ ἄξιος αὐτῶν, ζητεῖτε τὴν γνώμην
μου περὶ τῆς μεταφράσεως λατινικοῦ τινος
στίχου. Δὲν εἶμαι ἀρκούντως κάτοχος τοῦ
πνεύματος καὶ τῆς λεπτότητος τῆς ἐξαιρέτου
γλώσσης σας, ὥστε νὰ τολμήσω νὰ ἀποφανθῶ
γνώμην περὶ τῆς ποιητικῆς ἀξίας, ἣτις ἐν-
δέχεται νὰ ὑπάρχῃ εἰς τὸν στίχον τοῦ-
τον. Ὅρεῖλω μόνον νὰ ἐπιστήσω τὴν προσο-
χήν σας εἰς δύο ἀνακριθεῖς ὑπαρχούσας ἐν
τῷ πρωτοτύπῳ στίχῳ: Μεθ' ὅλα τὰ ἐπὶ τοῦ
ἠλεκτρισμοῦ πειράματά μου ὁ κεραυνὸς ἐξα-
κολουθεῖ ἔτι καὶ νῦν νὰ πίπτῃ πρὸ τῶν πο-
δῶν μας, ὡς πρὸς δὲ τὸν τύραννον δύναμαι
νὰ σᾶς βεβαιώσω ὅτι οἱ ἐργασθέντες ἵνα τοῦ
ἀποσπάσωμεν ἀπὸ τῶν χειρῶν τὸ σκῆπτρον
ἠριθμούμεθα ὑπὲρ τὸ ἑκατομμύριον.

«BENIAMIN FRANKLINOS»

ΔΑΝΕΙΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ἀγαθὸς ἐπαρχιώτης εἰσέρχεται εἰς μουσεῖον
τι σπανίων πραγμάτων, ἐν ᾧ πρὸς τοῖς ἄλ-
λοις βλέπει ὑπὸ ὑελίνην θήκην δύο κρανία,
τὸ ἐν μεγάλον καὶ τὸ ἄλλο μικρόν, ἀπαιτείνου-
μενος δὲ πρὸς τὸν ξεναγοῦντα αὐτὸν ἐρωτᾷ:

Ποίων ἀνθρώπων νὰ ἦσαν ἄρα γε αὐτὰ τὰ
δύο κρανία;

—Τὸ μεγαλύτερον, ἀπαντᾷ ὁ ὀδηγὸς του,
εἶνε τοῦ μεγάλου Καρόλου.

—Καὶ τὸ μικρότερον; . . .

—Εἶνε τοῦ ἰδίου, ὅταν ἦτον παιδί!

Πλούσιος κτηματίας προσεκάλεσε ποτὲ τὸν
Λαφονταῖνον εἰς γεῦμα, πεποιθὼς ὅτι ὁ τόσον
χαριεὶς καὶ εὐφυὴς συγγραφεὺς ἠθελε βεβαίως
διασκεδάσει τὴν ὀμηγύριον διὰ τῆς ὀμιλίας του.
Ὁ Λαφονταῖνος ἔφαγε καλῶς, δὲν εἶπε λέξιν,
καὶ ἀμέσως κατόπιν ἐσηκώθη νὰ ἀναχωρήσῃ
λέγων ὅτι μεταβαίνει εἰς τὴν Ἀκαδημίαν.
Ἄλλ' ὁ οἰκοδεσπότης τῷ παρατηρεῖ ὅτι δὲν
ἦτο καιρὸς ἀκόμη.—«Τὸ γνωρίζω, ἀπεκρίθη
ὁ Λαφονταῖνος· καὶ διὰ τοῦτο θὰ πιάσω τὸν
μακρύτερον δρόμον διὰ νὰ μεταβῶ ἕως ἐκεῖ.»

ΑΛΗΘΕΙΑΙ

Ὁ πάντα δυνάμενος νὰ ὑπομείνῃ δύναται
καὶ τὰ πάντα νὰ τολμήσῃ.

Μέγα πλεονέκτημα δὲν εἶνε ἡ ζωηρότης τοῦ
πνεύματος, ἀν μὴ συνυπάρχῃ καὶ ἡ εὐβου-
λία. Ἡ τελειότης τοῦ ὀρολογίου δὲν συνίστα-
ται εἰς τὸ νὰ βαίῃ ταχέως, ἀλλ' εἰς τὸ νὰ
κινῆται κανονικῶς.